

Beretning 2008

Jeg har valgt at kalde denne beretning for 2008 i stedet for 1001 Miglia, som jeg må indrømme har været mit omdrejningspunkt hele året, på samme måde som PBP var det sidste år for mig og mange andre. Men for lige at tage det fra en ende af, så sad jeg i september sidste år og tænkte på hvad pokker jeg skulle lave næste år. PBP var lige overstået og lysten til cykling var ikke helt i top efter så lang en optakt. Jeg tænkte, at jeg ville have Randonneur 5000 overstået og gjort færdig, i og med jeg kun manglede en Flèche Nordique. Plus det at jeg gerne ville køre serien igennem til 600km. Jeg havde nu også luret lidt på skandinavialoppet, som jeg havde fået nys om for et par år siden. Dette besluttede jeg mig rimelig hurtigt for, at jeg skulle køre efter; men der manglede noget, for som det så ud nu, ville min sæson slutte d. 28. juni, og det ville jeg blive træt af i juli og august. Skandinavialoppet er en fælles sammenslutning med to løb i Danmark, Sverige, Norge og Finland. Men så blev der lagt et link ud på hjemmesiden d. 31. oktober om en tur i Italien kaldet 1001 Miglia, en tur på 1600km kilometer og 18.757 højdemeter. Jeg tænkte som det første *"fuck da af, det er mere end vanvittigt"*, mest fordi jeg ikke havde det legende let under PBP; men nu var kalenderen ligesom ved at være lagt fast med et rigtig sensommer brag, nu skulle jeg bare have sparet nogle penge op, så jeg også havde råd til det hele.

Skandinavialoppet

Det går ud på, at man inden for en 3-årig periode skal køre 3 løb for at få et diplom og 5 løb for at få medaljen. Mit mål var medaljen og Finland gider jeg ikke. Jeg startede med Nordjylland Rundt, som jeg har kørt i både '06 og '07. Det er det billigste løb, men også et af de bedste løb efter min mening. Organiseringen er fin, og forplejningen er, hvad man kan forvente. Den er rimelig flad. Kun omkring Frederikshavn er der lidt bakker. Turen er 250km, så det er jo en overkommelig tur. Jeg havde på dette tidspunkt også regnet med at køre Sjælland Rundt engang, men der var kommet noget i vejen de sidste par år. Men jeg havde jo besluttet at nu skulle det være.

For lige at tage dem i rækkefølge, så var Vänern Runt den næste tur og den første i år. Denne tur blev fra d. 23.-25. maj. Den adskiller sig også fra de andre i form af, at man skal køre på et hold bestående af 10-15 mand, stykket sammen af den fart og træning (tror jeg de også inddeler efter), som man har skrevet på ved tilmelding. Passer det pågældende hold overhovedet ikke, kan man godt få lov at skifte. Turen adskiller sig også i form af, at den skal køres over 3 dage. 210km de første 2 dage og 130km den sidste dag. Jeg var taget af sted til Sverige sammen med Bo Egering, Peter Aerts og Mogens Rasmussen. Jeg var på et hold uden nogen af de andre, men sammen med 2 Nordjyder, Vi snakkede meget sammen på turen i og med, at jeg ikke snakker så godt med svenskere. Vi startede på turen, som død og helvede, og min tanke var umiddelbart, at hvis dette var farten, ville jeg få det utrolig svært de næste 3 dage, men efter 30km røg vi ned på et normalt tempo, og for hver bakke vi mødte, faldt nogle stykker, som havde sat tempo på fra start, helt ned i kulkælderens. Ved 100km ca. fik en person krampe, fordi det var for hårdt, og vi havde kun kørt langsommere og langsommere og med 50km tilbage, blev vi andre sendt af sted, hvorefter holdlederen (udpeget på forhånd) tog sig af ham til mål i Åmål. Anden dagen var træls og kedelig. Så søn et par gange, men ellers var der meget modvind og jeg havde en syg smerte i det ene knæ, som jeg prøvede at få bugt med. Men det kommer nogle gange, hvilket også er grunden til, at jeg ikke kører meget i grupper, men mest alene. Tredje dagen var manden med kramperne tilbage på holdet, men jeg havde en mulighed

for at skifte hold hvis knæene ku holde til det. Så da vi halvvejs mødte et par bakker og nærmest kørte baglæns, hoppede jeg over på holdet med de 3 andre. Vi havde jo da en færge senere på dagen, som vi også skulle nå. Men jeg var glad, da det var ovre. Det er næppe en tur, jeg vil køre igen foreløbig. Men jeg kunne da glæde mig over det flotte vejr alle 3 dage. Ruten var ikke særlig kuperet omkring 2500 højdemeter sammenlagt, og de fleste bakker i Sverige er lange og stiger ikke særlig meget. Men den mest bizarre konklusion af dem alle, hvis man ikke vidste det på forhånd, ville man ikke vide man lige havde kørt rundt om Sveriges største sø.

Næste tur gik til Norge. Denne gang var det Telemark Tours det gjaldt. En tur på 252km lørdag d. 31. maj. Denne gang dog væsentlig mere kuperet mod cirka 2500 højdemeter sidst, var der her på under den halve distance næsten 2900 højdemeter. Det kunne da også mærkes på mig, som ikke er den stærkeste på stigninger. Jeg lagde mærke til en af de ryttere, som havde været med til at ødelægge Vänern Runt for mig til starten. Jeg regnede med, at det var sidste gang jeg skulle se ham, da han var væsentlig ringere på bakker end mig, og efter den første bakke ud af byen kunne jeg da heller ikke se ham mere. Men ved første depot efter 50km, kom han ind netop som jeg skulle af sted igen. Jeg spurgte, hvordan han kunne køre så stærkt denne gang. Hans svar var:

"Det må have været en god træning, sidste weekend" han havde ikke kørt en eneste kilometer træning inden sidste weekend. Selvom han lagde fra land sammen med mig fra dette depot besluttede jeg, at han skulle ødelægges på vej op til Gautefall, turens højeste punkt. Denne gang lavede han ikke samme nummer ved depotet. Der fulgte en 10km nedkørsel med gode muligheder for at få farten op. Herefter kører man vel 40km langs en sø med fantastiske omgivelser, prøv bare at se billedet. Men

da jeg skulle lade vandet og tage dette billede overhalede han mig igen, fordi han havde hægtet sig på en gruppe. Men der gik jo ikke mere end 2 minutter inden jeg indhentede ham, fordi han ikke kunne følge med gruppen. På det efterfølgende depot sagde jeg til ham, at han skulle køre sit eget løb, hvis han skulle overleve, fordi han så meget brugt ud, og der manglede næsten halvdelen. Efterfølgende kom en mellemlang stejl bakke, hvor han ikke kunne følge med og lidt derefter turens hårdeste bakke. Efter den var der kun en masse små bakker til mål. 11½time brugte jeg, plus mig selv. Denne tur kunne jeg godt finde på at køre igen

2 uger efter var jeg atter i Sverige for. Det er en 300km rundtur uden nogen rigtige stigninger. Det er til gengæld en økonomisk skuffelse over 1000dkr køre Vättern Rundan for at være med og 10Skr for at låne en pumpe i startområdet. Forplejning på depoterne var ud over drikke: Krydderboller direkte fra posen og halve eller hele bananer, en enkelt gang varm mad med, enten en klam grød eller et par pølser med pulver kartoffelmos til, og en enkelt gang varm lasagne, der lå på den modsatte side af vejen end resten af depotet, så man helt overså det. Og så til sidst fulgte der godt nok en medalje med, men på diplommet kunne man kun få navnet sat på med skriften "har gennemført turen i et stræk". Start og sluttid kostede 40kr ekstra og ville man yderligere have mellemtider, kostede det 100kr. Fandeme nej, det er ikke bare for dårligt, det er direkte utilgiveligt, at snyde sine kunder på den måde, for en dråbe toner

ekstra. Man har "Pardon my French" Fandeme da betalt 1150SKR ved tidlig tilmelding altså ca. 1000DKR. Vejret på turen kan jeg dog ikke klage over; skyfrit og kun svag vind. 12 timer 40 minutter inkl. en morfar i grøften pga. manglende søvn op til turen, der startede 01.12 natten til lørdag.

Nu manglede jeg kun Sjælland Rundt for at fuldføre mit skandinavialøb. D. 28. juni startede jeg kl. 06.48. Det var stadig tørvejr og flokken kom fint ud af byen, men jeg havde ikke benene til at følge med, og efter 40km stoppede jeg for at tage regnjakke på. Fra det punkt kørte jeg alene resten af turen og snakkede kort med nogle andre, som kunne genkende audaxtrøjen, få minutter af gangen i løbet af turen. Det er ikke nogen krævende rute ud over distancen. De sidste 100km er der dog en del korte bakker, der er lige hårde, men ikke noget af betydning for en randonneur. Ellers syntes jeg, der er en fin forplejning undervejs, depotet 60km før, havde endda en pølsevogn. Det ved jeg, at der er en del sønderjyder, der ynder at køre på, og jeg må sige, at de sidste 60km var det bedste. Med omveje (grundet en overset højresvingspil) osv. Blev de oprindelige 288km til 297km på 13 timer. I tørvejr tror jeg, det er en meget sjovere tur, end når man som mig, var våd fra 40km.

Randonneur 5000 & optakt

Min optakt til denne og hele min sæson startede først efter at påsken var væk. Så den d. 29. marts havde jeg min første træningstur i den stadig kolde luft, men det var rart at være i gang igen efter en lang vinterpause. D.12. april Skulle jeg så køre 200km Brevét. Det var ikke voldsomt varmt, men jeg havde alligevel fået for meget tøj på. Jeg havde på forhånd håbet på, at kunne køre igennem i en forholdsvis god tid, da jeg havde en fest senere på aftenen i Viborg, jeg skulle til. Jeg lagde fra land med den hurtige flok. Men det blev en kamp for overlevelse hele vejen til Haderslev, som var første kontrol ved 70km. Herefter var der medvind og sidevind det sidste stykke. Derfra kunne jeg følge med, og som trøst var jeg i det mindste ikke langsomt på bakkerne. Et par kilometer før mål slap jeg dog gruppen, der havde jeg ikke mere at skyde med. Sluttiden endte på 8 timer og 15 minutter. Absolut godkendt fra min side og jeg kunne nå fadølsfesten om aftenen, dog behøver man ikke så mange for at blive lidt småsvimmel.

Kr. himmelfarts dag gjaldt det 300km. Denne gang skulle vi ned og vende i Bagenkop på Langeland. Det var også min debut på netop de egne. Vi startede med regnvejr netop som vi delte os i en hurtig og langsom gruppe. Forinden havde vi snakket meget om den forestående Fléche, og hvem der skulle med osv. Men netop som vi blev delt, startede regnen og den blev ved indtil omkring 80km. Derefter klarede det op og blev skyfrit med tiden. Vi havde lidt modvind derved og minsandten også hjemad, da vinden vendte mens vi var på Langeland, jubii. Der var dog ikke de store bakker at slås med. Opmålingen slog dog fejl, da der var 20-30km ekstra, når man regnede det fra, som vi kørte forkert. Jeg havde regnet med 13 timer hjemmefra, men taget de 30km ekstra i betragtning, så passede 14 timer godt i og med jeg ikke var slidt helt op. Det varslede godt til Pinseløbet i Sverige.

Fléche Nordique er et løb jeg har tænkt meget på og været ligeså spændt på at prøve siden jeg kom ind i Audax i 2006. Jeg aftalte rimelig hurtigt, allerede i sensommeren '07, med Bo Egering som havde snakket med Peter Aerts, at vi tre som minimum skulle danne hold, men han ville lige høre nogle flere, hvordan og hvorledes de havde lyst, men af forskellige årsager endte vi med kun os 3. De to andre stykkede en rute sammen ud fra min udmelding om maksimum 500km, da jeg fra Melfar24 i '07 rundede de 500km vidste, at det ville jeg have gode muligheder for at gennemføre. Samtidig ville minimumskravet på 360km også gå hen og blive lidt kedeligt. Distancen lød 499km og jeg så frem til det med spænding, mest

med henblik på kontrollen ved 317km og 13 timer til det. Mine ben var dog ikke lige just oplagte den dag, men gennemføre skulle vi jo prøve på. Der var lidt bakket i starten, men det jævnedes hurtigt ud og typisk var det de lange og særlig stejle bakker vi skulle passere. Dog var den allerede gal ved første kontrol. Her var vi 30 minutter efter og samme historie var gældende ved næste efter 211km. Nu kom den times middagspause, der var lagt ind i de første 13 timer os til gode. Vi fik et lille hvil ved denne anden kontrol og besluttede så at vi ville stoppe kort igen når vi skiftede til mørke kørsel. Da vi nåede til Värnamo til tredje kontrol efter 317km, var vi endelig kommet 30 minutter foran, som vi endte med at bruge på at finde et sted at få fyldt vores flasker. Det var sværere end det lyder til. Mine ben var desværre allerede begyndt at syre efter 100km, og det var lige så stille blevet værre og værre siden. Men heldigvis var der påregnet, at vi ikke ville køre så stærkt om natten, og vi havde derfor 7 timer til at køre 140km. Det var overkommeligt nu, hvor vi var nået så langt. Peter og Bo må dog rende med æren for at det kunne lykkes, da de havde taget det tunge læs, og jeg "bare" skulle hænge på, dengang det gik stærkt. Jeg trak dog noget mere i løbet af natten og vi kom da også fint frem til Falköbing 30km før mål, hvilket var sidste kontrol inden Billingshus i Skövde. Efter at have kørt lidt rundt for at få et stempel, kørte vi ud i kanten af byen og ventede på at klokken skulle blive 08.00, så vi kunne køre videre sådan som reglerne foreskriver det. Men de 20 minutter jeg lå i grøften og slikkede solens varme, var klart de bedste minutter under hele turen. De sidste kilometer til Skövde var enormt hårde. Afslutningen op til Billingshus med en stigning på 12 % var brutal, eftersom alle ressourcer var brugt totalt op. Men jeg ville ikke stå, end ikke da jeg kørte langsomt. På den anden side kørte jeg vel kun 4-5km/t selvom jeg trampede af fulde kræfter og ville højst sandsynligt være væltet, hvis jeg havde forsøgt af klikke ud af pedalerne. Efterfølgende stod vi og snakkede sammen i en kæmpe flok af hovedsageligt danskere om hver vores tur og PBP osv. Bagefter kørte vi hjem og fik et bad og nåede og lige 20-30 minutter på øjet, inden vi skulle til middag og præmieoverrækkelse. Bagefter sov vi yderligere 6-7 timer inden vi fik aftensmad. Nu kunne jeg virkelig mærke mælkesyren og smerten i læg og lårmuskler, der gik 3 dage inden jeg kunne stå normalt uden at mærke noget i benene. Men min Randonneur 5000 var i hus. Det var derfor det hele værd.

17. maj gik starten på 400km, turen sendte os til Skjern, Stoholm, Silkeborg, Skanderborg, Odder, Vejle og hjem. Vejret var fint fra start, men jeg overvurderede nok temperaturen. Jeg startede i kort tøj, men jo længere ud vestpå vi kom des koldere følte det. Der blæste i øvrigt en frisk vind den dag fra vest, så det var en hård start og Pinsens tur sad nok stadig lidt i mig. Jeg prøvede at hænge på, men ved første kontrol i Skjern hvor vi spiste lidt, sagde jeg god tur til de andre. Jeg ville gå kold inden 200km, hvis jeg skulle følge det tempo. Jeg satte mit eget tempo og kom lige så stille lidt op i fart igen, og da jeg nåede Silkeborg, var jeg en time efter de andre. Jeg havde åbenbart draget større nytte af sidevinden/medvinden fra Stoholm end jeg regnede med. Jeg fik et par franske hotdog i Silkeborg, og var flyvende ud af byen, men efter 4-5 km så jeg, at jeg var kørt forkert og måtte tilbage igen. Men jeg holdt dog kadencen oppe og klarede mig egentlig godt videre på ruten, det eneste tidspunkt der var lidt bøvl var om natten inden Horsens, hvor jeg blev lidt søvngig, men det gik. Tiden blev 21 timer, og det var fint nok til mig.

D. 7. juni, var jeg egentlig søvngig fra start til de 600km. Men hele den første dag nøjes jeg med at gabe hvert 10. Minut. Vi var en beskeden flok på seks til start. Men den ene slap allerede inden 10km. Han må have haft en klar fornemmelse af hans formåen den dag, i og med, vi ikke kørte synderlig stærk. Men ellers holdt vi godt sammen i løbet af turen. Jeg var lidt i tvivl om, hvor vidt jeg ville kunne følge med, men regnede med at kunne holde minimum til Skanderborg. Det gik fornuftigt derudaf. Vi holdt en spisepause i Århus efter ca. 100km, inden turen gik videre mod første stempel i Ebeltoft. Nu var varmen ved

at være godt oppe, hvor man kan mærke den. Især kan jeg huske, da vi strejfede mols bjerge, at det var noget varmt, modvinden kølede os dog lidt ned igen. Vi fik os nu noget af en forskrækkelse på vej op ad en stejle bakke, da en x-bus overhalede os. Den kørte klods op ad os. Hvis vi havde slået en skid og lige røget den smule til siden var vi blevet ramt. Der var jeg tæt på at skide en halv kalv. Det gik dog godt, og vi kom videre ind i Ebeltoft og videre til Grenå, hvor vi stemplede igen. Nu fik vi så endelig vinden med os. Det kunne tydelig mærkes, det var ironisk også nu jeg valgte at gå op og tage størstedelen af læsset sammen med Hans Jørgen fra Rødding. Dog fik Kim problemer med hævede fødder, som satte ham til tilbage og vi måtte holde en pause da vi nåede Pindstrup midt mellem Grenå og Randers. Ironisk nok havde jeg ikke haft det bedre. Vi andre kørte videre og holdt en lille pause i Randers inden vi fortsatte til Viborg. Her valgte jeg at stoppe ved min bror og sove, frem for at vælge en grøft senere på ruten. Det var godt nok tidligt endnu, knap 300km kørt og derfor stadig lyst udenfor, men lidt godt at spise og 3 timers søvn, så var jeg klar igen. Klokken var 01.00 og jeg var nu alene, men ikke desto mindre gik det faktisk godt hele vejen ned til Skjern, via Sunds, Vildbjerg og Videbæk, dog lidt søvnig som sædvanlig ved solopgang lige inden Barde. I Skjern holdt jeg dog ind ved en bager og stødte på Helge og Mogens (Mogens som også var med i Sverige tidligere på året). De havde overnattet i en grøft og i en høstak. Vi tre fortsatte sammen, Mogens der som sædvanlig ikke blander sig med andre i en gruppe kørte lidt bagved, mens Helge og jeg skiftedes til at trække. Da vi nåede Varde blev vi genforenet med Kim, som vi sidst så i Pindstrup, knap 250km tidligere. Hans Jørgen var kørt videre om natten fra de andre og havde sovet hjemme i Rødding, som lå på ruten, inden han kørte resten af turen alene. Kim havde dog ikke overvundet sin krise, og var derfor ikke videre optimistisk hvis han skulle give et bud på sluttiden. Det samme gjorde sig gældende med Helge, der vist nok havde døjet med hård mave hele turen. Mogens fulgte bare med, dermed ikke sagt at han led under turen. Det var vist kun pga. problemer med mørke, at han ikke havde fulgt Hans Jørgen. Men da jeg havde rigeligt vand med rundt, 4 liter når jeg var fyldt op, fordi jeg testede udstyret til Italiens tur, så blev jeg lidt frustreret, fordi de andre hele tiden manglede vand. Da jeg så havde døjet med søvnproblemer meget af tiden og var kommet ovenpå igen kørte jeg videre, da de ville tanke (igen, igen) i sommersted. Det var 15km før Haderslev, hvor vi skulle have sidste stempel. Jeg tænkte, at vi ville blive samlet der igen. Jeg fik et par franske hotdog på den tank vi havde snakket om. Men efter 20 minutter kørte jeg videre og trods den punktering jeg havde lige udenfor byen, så jeg dem ikke igen. Jeg kørte i mål i en fornuftig tid på 34 timer og 5 minutter, hvilket er personlig bedste tid, til trods for minimum 50 minutter spildtid de sidste 60km. De 3 sidste kom en time efter mig. Poul, som slap i starten, kom ind lige på spærretiden på 40 timer. Han havde kørt turen uden søvn og som han sagde *"det gik mere end trægt fra Ribe"*. Varmen har tydeligvis ramt ham under turen, og mon ikke en enkelt krise med søvn har plaget ham tidligere også. Selvom han brugte tiden fuldt ud, er det stadig sejt, at han ikke gav op, selvom han måske skulle grave dybt efter ekstra ressourcer. Det skal retfærdigvis også siges, at det var meget varmt om søndagen især. Jeg målte 41 grader i solen på vej ud af Haderslev (10 grader højere end ellers), hvor der ikke var en vind der rørte sig, puhaa. Forberedelserne var ved at være på plads, med løbet i Sverige næste weekend, nu skulle jeg bare holde formen og måske optimere den lidt inden august.

1001 Miglia

Endelig oprandt tiden, hvor jeg skulle finde ud af om mine forberedelser havde været tilstrækkelige eller ej. Spændingen var endnu større personligt end til PBP da dette var mere ekstremt. 3 lørdage i træk havde jeg været i Vejle for træne i bakker frem for den flade vestkyst. Det havde selvfølgelig rykket lidt på formen, men var det nok? Søndag d. 17. august var start dato og fredag aften forinden ca. kl.

18 kørte jeg fra Danmark sammen med en ven (Allan), som havde tilbudt at køre følgebil. Vi skiftedes til at køre derned, jeg trak dog det største læs, da han havde været på arbejde om dagen. Vi ankom til Milanos forstad Nerviano lørdag formiddag. Varmen var ved komme godt i vejret i forhold til det vi var vant til hjemmefra. Dog var det køligt denne weekend, med kun 25-30 grader, i forhold til resten af opholdet i Italien. Vi havde hjemmefra valgt at finde et Hotel ved ankomst. Det skulle dog vise sig at blive sværere end først antaget, da det krævede 5-10 forsøg, alt var nemlig lukket. Det hotel vi fandt holdt endvidere kun åbent om søndagen for vores skyld, hvilket betød, at vi var de eneste kunder. Søndag tog vi ned til startområdet til middag for at hente vores papirer, trøje og hvad ellers der var. Vi fik at vide, der var infomøde kl. 16.30. Det var lidt en streg i regningen, da jeg havde regnet med at skulle sove om eftermiddagen, så jeg ville være frisk til start om aftenen. Grundet varmen sov jeg reelt kun en time inden mødet, som blev en time forsinket, og hvor vi egentlig ikke fik noget særligt at vide, som de ikke kunne have skrevet på stykke papir. Det lykkedes dem dog at skamrose sig selv for deres opmærkning på vejene og ruten skulle være kørt igennem 5 gange. Så det skulle være så godt, at det halve kunne gøre det. En påstand jeg ikke skulle være enig i. Derefter gik det så hjem og klæde om og gøre klar til start. Jeg fandt de andre danskere, som jeg snakkede lidt med. Ligesom i Frankrig var ventetiden ved starten ulidelig lang, deltagerflokkene var dog til at overse med kun 230 tilmeldte. Et beskedent antal i forhold til Paris. Mørket faldt på, og pludselig var første stempel blevet sat i bogen. Kl. 21.40 lød startskuddet, og vi drønedes ud i natten. Slap dog hurtigt de hurtigste i min startgruppe. Der var dog trods alt langt endnu, længere end jeg havde anet. Jeg sluttede mig til større gruppe, som indhentede mig, mens jeg trådte af på naturens vegne. Jeg hang på indtil første kontrol i Fombio. Her var ikke meget at byde på. Man kunne fylde sine flasker på toilettet og så ellers bare smutte videre, så det gjorde jeg. Her begyndte de første problemer med at finde vej, selv for Italienerne. Efter yderligere 30-40km kunne jeg ikke følge gruppen, da jeg syntes den kørte for stærkt, med tanke på resten af turen. Fra det punkt skulle jeg blive meget gode venner med den roadbook (bogen) jeg fik udleveret. Med lidt besvær fandt jeg også vej til Colorno, som var sted for andet kontrol, men her var der ikke noget åbent, en situation der kunne være gældende om natten mellem 01.00 og 06.00. Men som jeg ikke troede på kunne være ske den første nat da alle ville komme på dette tidspunkt.

Typisk landskab de første 430km + omveje

Derefter begyndte det at blive lyst, det sker lige omkring kl. 6 på disse kanter og jeg var ved at blive sulten da jeg ikke havde spist siden kl. 19.30 aftenen forinden. Heldigvis åbnede en bager også, så jeg kunne få fyldt noget i sækken. Men da det problem var løst kom et nyt med min mangelfulde optakt med søvn, og jeg blev nødt til at ligge mig 45 minutter. Men da det havde gået godt indtil nu, følte jeg, at det var godt givet ud. Jeg havde kun haft få problemer med at finde vej p.t. Jeg så kortvarigt de andre danskere ved kontrol i Massa Finalese og overhalede dem åbenbart også i løbet af næste etape. De

overhalede i hvert fald mig mens jeg fik en kold forfriskning. Temperaturen steg her til 34 grader, som det varmeste den dag, den koldeste dag på turen. Alligevel fandt jeg mig i en situation, hvor jeg led under varmen. Men ikke desto mindre nåede jeg også Bagnacavallo, hvor jeg første gang måtte mødes med Allan, som havde mad og drikke klar til mig. Her så jeg også de andre danskere kortvarigt, men det skulle vise sig at være sidste gang i lang tid. Herefter ville jeg konstant være et par timer efter dem som minimum. Det var midt eftermiddag, da jeg kørte ud på de næste 63km. Her begyndte det at gå helt galt. Pludselig begyndte vejskiltene ikke at passe med bogen, og jeg endte med flere gange at køre forvirret rundt også udenfor ruten. Rute afmærkningen var praktisk talt ikke eksisterende. Det tog mig over 4½ time at køre den etape plus minimum 20km ekstra. Men jeg ville have de næste 90km med inden jeg sov. For at citere beskrivelsen "Let the challenge begin". Det fik de så sandelig ret i. 430km kørt og nu kom, ikke bare bakker, men også bjerge. Netop som jeg begyndte på første bjerg, faldt mørket på. Det gjorde ikke turen kortere, tvært imod følte den længere. På nedkørslen kunne jeg end ikke give los, af frygt for at skulle køre forkert og dermed skulle op igen. Jeg tågede lidt rundt ved en by, indtil jeg læste rigtig på skiltene, derefter gik det rimelig smertefrit med at finde vej, men dog med et par mini bjerge mere at bestige. Heraf nogle ubeskriveligt dårlige veje. Mange steder bestående af huller, holdt sammen af lidt asfalt. Alligevel ramte jeg nogle steder 60km/t.

I Apecchio fik jeg 3 timers søvn inden jeg kørte videre lidt i 7 om morgenen. Efter en kort stigning på 3-4km kom en behagelig nedkørslen på 15 km, det var lige til at overkomme. Det gik okay på turen, indtil et gammelt fjols mente, han skulle overskride sin vigepligt i en rundkørsel, og jeg kunne kun lige undvige nok, til at min fod ramte hams forhjul. Hvorpå at han bare smilede dumt, og sagde undskyld. Herefter var ruten til Passignano sul Trasimeno og Todi knoldet og varm og, 39 grader i solen og 35 grader i skyggen. Jeg havde en enkelt punktering undervejs og gav en slange til en anden ilde stedt Randonneur. Den sidste stigning op til Todi var rimelig hård. Kort før min ankomst så Allan en rytter kæntre på toppen at bakken.

Den videre tur til Corchiano gik rimelig godt taget i betragtning af nogle hårde stigninger på op til 13 procent og samtidig mange af dem. For at illustrere det overhalede jeg en rytter, der kørte mere på tværs af bakken end opad. Jeg mødte nogle tyskere, som havde en autocamper med rundt og stoppede ved dem fik en kort sludder, da det foregik på tysk. Til sidst kvitterede de med at tømme det meste af en liter vand ud over mig. Fantastisk kølende indtil jeg tørrede 10 min senere. Jeg tabte desværre bogen på et tidspunkt. Heldigvis var afmærkningen kommet tilbage og kunne lede mig det sidste stykke. Men ved kontrollen fik jeg bare at vide, at dem havde de ikke ekstra af og jeg måtte følges med nogle andre. Træls besked med halvdelen af turen tilbage. Heldigvis var der en venlig italiener, der gav mig hans, da han og to andre alligevel fulgtes ad.

Men da mørket kun lige var faldet på, ville jeg jo gerne videre inden jeg sov. Nu skulle det blive en spændene tur, først skulle jeg over en 500meter høj knold, det betød ca. 6km opad. Men ifølge bogen, var det bare ligeud og så til højre over toppen. Men der var lige et venstresving i et T-kryds. Det gør det lidt mere spændende. Men på toppen indhentede jeg min gode ven John fra England, som jeg også fulgtes med den første nat. Det holdt dog ikke længe, da han ville have en pause. Men jeg var på rette vej igen, og nåede frem til en by, hvor jeg overså et skilt pga. en busk og fortsatte lige ud. Det kostede minimum 10km ekstra. Jeg fandt kun den rigtige vej ud af byen, fordi jeg rendte på et par italienere. De kørte dog uhørt langsomt, så det holdt ikke til byskiltet. Jeg kørte efter den eneste by der var skiltet mod,

som også stod i bogen og spurgte endda om vej, men da jeg nåede 5km ud, så jeg det var forkert, og jeg måtte tilbage igen. Her mødte jeg en 3-mands gruppe, som satte en høj fart flere gange på flade stykker. Et sted med en enkelt lygtepæl ramte vi 40km/t. De sidste 50km kørte vi på lige knap 2 timer, og det gik jo altså stadig godt opad af og til.

Pga. af de mange omveje og at skulle kigge i bogen, brugte jeg 7½time på det, der skulle have været 98km. Pga. af lukketider havde jeg ikke tid til mere end ½ times søvn. Jeg var alt andet end frisk på dette tidspunkt. Men jeg skulle jo videre og det gik med ca. 20km/t. Et kontrolpunkt var flyttet, men det betød ikke så meget. Jeg prøvede også at ligge mig i grøften et par gange for at sove 10 min, men blev konstant afbrudt af forbipassende bilister, der ville vide om jeg var ok. Et stykke af ruten kunne man køre ad grusvej for så at få en 3 timers tidsbonus. Det gjorde jeg selvfølgelig, men overså et skilt og kom på den helt store omvej. Over 20km kostede det mig, og da jeg i forvejen kørte lige på tidsgrænsen, kom jeg da også lidt for sent. Men jeg fik min bonus.

Grundet en pause var jeg yderligere forsinket, da jeg satte kursen videre. Etappen huskes ikke for at være videre krævende bortset fra de 40 graders varme. Jeg måtte igen prøve at ligge mig denne gang med succes i 15 minutter. Det gjorde godt, og jeg kunne fortsætte resten af vejen. Jeg var igen over tidsgrænsen, da jeg nåede Gaiole in Chianti. Men fra nu af var de lidt realistiske med tiden i stedet for at regne et totalt snit på 20km/t. Efter lidt mad, så lagde jeg mig ind i sovesalen i en time, inden Allan vækkede mig igen. Jeg var nu klar til at fortsætte ud i natten inden jeg forhåbentlig kunne få en fornuftig mængde søvn. Turen igennem var dog præget af søvnmangel. Måtte da også lægge mig ½ time, men ellers ikke yderligere forsinkelser inden ankomst kl. 04 torsdag morgen til Forcoli. Denne Kontrol var egentlig også lukket om natten, men pga. et par timers søvn, lykkedes det at få stemplet.

Den forestående etape startede lidt bøvlet, da der ikke meget hjælp ved en rundkørsel. Hverken bogen, pile eller lokalbefolkningen. Jeg måtte køre til den nærmeste by, inden jeg var på rette vej. Efter 30km var den gal igen. Bogen sagde, jeg skulle svinge til venstre endda med 3 forskellige skilte at se efter. Men i den by var der intet skilt til nogen af stederne eller senere byer, så efter lidt tid, fandt jeg endelig en, der kunne lidt engelsk, og som sagde, jeg skulle et par kilometer tilbage. På dette tidspunkt gad jeg ikke engang blive sur over det længere. Resten af vejen til Castelnuovo Garfagnana gik fint og var en forholdsvis flad rute. Heldigvis var kontrol i starten af byen, ellers var det blevet problematisk pga. marked i byen, hvilket også betød at Allan måtte parkere i den anden ende af byen.

Herefter havde jeg lidt svært ved at komme i gang. Varmen var som sædvanlig ulidelig med 40 grader igen. Det var nemt at finde vej i starten, da jeg ikke skulle af vejen de første 50km, jeg måtte dog holde en pause til nedkøling efter blot 20-30km. Her opdagede jeg til min store overraskelse at de

Alm. Bakkelandskab lidt større skala end Vejle området uden dog at være bare et lille bjerg. Her ca. 300 moh.

serve hotdogs. Så efter sådan en og en kold cola var jeg flyvende igen. Jeg ved, der er et par stykker i Sønderjylland, der ved, hvilke underværker det kan gøre. Resten af turen henover bjerget Foce Carpinelli gik godt og "chokerende" også godt på vej ned igen. Lidt forvirret med retningen de sidste 30km, men det gik indtil Brugnato.

Kørte fra Brugnato ca. kl. 20.30. Der ventede den vel nok hårdeste etape på turen henover I Tre Passi. Det første bjerg Cento Croci på toppen efter 40 km i over 1000 meters højde. Det tog 4 timer pga. søvnproblemer. Næste bjerg Montevaca var knap så slemt, selvfølgelig ville jeg et eller andet sted helst være foruden. Men jeg havde prøvet det der var værre. Sidste by inden etape mål og bjerg, så jeg en mindre flok, der havde smidt sig for at hvile Pianazze. Det var da heller ikke den sjoveste stigning, og det kom da også som en forløsning da jeg nåede toppen. De tre toppe steg 5-8 procent og havde en gennemsnitslængde på 10km. Ikke nogen søndagstur. Ankomst ca. kl. 5.30 fredag morgen og lynhurtigt i noget tørt tøj inden et par timers søvn. Nåede at hilse på danskergruppen for første gang i næsten 1000km.

Da jeg stod op var jeg tydeligt mærket i mine ben. Lårmusklernerne var meget ømme, og det skulle vise sig blot at blive værre i løbet af dagen. Nedkørslen der fulgte på nattens klatreture fik løsnet op i bagdelen.

Men ellers var det et spørgsmål om at slæbe sig af sted, tydeligt mærket af blot 2 timers søvn i snit pr. døgn var ved at sætte sine spor. Da jeg nåede foden af det sidste bjerg, holdt jeg en pause sammen med et par franskmænd. Jeg sendte en besked til Allan om, at jeg ville ankomme om lidt over en time. Det med lidt over fik jeg i hvert fald ret i, da der gik 2 timer inden toppen var nået. 12,5 km med 5-8 %

På nedkørslen bagefter kunne jeg glæde mig over, at der manglede under

Utrolig glad dansk randonneur når toppen af Passo Penice 1200moh og 1417km + omveje

Mig Foran Monumenter for Fausto Coppi Legenden der var for god til Tour de France.

200km. Jeg kørte lidt om kap med Allan på vej ned, hvor han startede med at overhale mig. Men jeg indhentede ham igen pga. en langsomt kørende bil, og jeg havde ikke planer om andet end fuld gas nedad og smuttede hurtigt forbi. Efter at det dog fladede mere ud, gik det stille og roligt de sidste 10km til Castellania. Der var der lidt bakket, men ikke det helt store at brokke sig over. Men selvfølgelig utrolig glad over at nå sidste kontrol inden mål. Her tillod Allan og jeg os, at gå lidt amok til tæskeholdets *fredagssangen*, og drengene fra Angoras *de skal ha' baghjul ned turen*, i alt imens de andre bare kiggede dumt på. Chefen på stedet ville bare have os videre, men vi skulle da lige have et billede af Monumentet til ære for Fausto Coppi i hans hjemby.

Men da det blæste godt i Castellania, og vi gerne ville have de sidste 120km overstået, valgte vi at lade manden på stedet få sin vilje og kørte videre. Men efter blot 20-30km havde jeg store problemer med at finde vej, og valgte at vente på 2 lokale ryttere, som ikke havde de store problemer, sammenlignet med mig, med at finde vej. Det gik sådan set også fornuftigt derudaf. Natten var utrolig varm, hvilket ikke gjorde det nemmere at holde sig vågen. Men jeg prøvede at sidde og synge forskellige sange, men det bliver hurtigt kedeligt, når man er så dårlig til at huske tekster. Så en af de andre råbte en gang imellem *"Wake up Claus"* og så kunne jeg holde mig kørende 10km igen. Men da jeg endelig kunne genkende de sidste 2 kilometer fik jeg lige pludselig vinger. Glæden strømmede ind i kroppen, i mindst lige så stor stil som i Paris og den håndfuld mennesker, der var til stede kl. 04.40 modtog os i fin stil. Vi fik et måltid og diplom samt medalje samtidig. Knap 19.000 højdemeter og 1728,68km. 127timer 6min (+ bonus = 124timer 6min) 76timer 16min af dem i bevægelse. Alt dette havde sat sit tydelige præg på min krop, og det efterfølgende bad var virkelig en forløsning for mine muskler og led.

Nedenfor ses jeg glad for at have gennemført. Der skal dog ikke være tvivl om, at jeg er dybt skuffet over den meget mangelfulde opmærkning på vejene og tilsvarende dårligt udførte roadbook. Især når de skamroser sig selv på den måde, som det var tilfældet ved infomødet før løbet. Oven i det, var der som udgangspunkt næsten ingen mad at hente de steder, hvor der overhovedet var noget mad, hvilket måske var halvdelen. Dernæst oplevede jeg at de rendte rundt og smed folk ud at sovesalen i Gaiole In Chianti. Hvis de havde gjort det ved mig, var jeg blevet tosset. Skal jeg deltage igen, skal der rettes op på mange ting.

Dagen for hjem-rejse startede da de begyndte at rydde op i den gymnastiksal vi sov i. Kom John fra tidligere hen til Allan og spurgte til mit velbefindende, da jeg kunne sove fra angiveligt rimelig meget larm. Jeg havde koblet helt fra efter endt tur. Vi har det nok alle sådan, at mens løbet er i gang er man ikke helt væk i tankerne når man sover. Efter en frokostpizza besluttede vi at vende næsen

hjemad. Køreturen hjem startede godt Allan tog rattet til vi krydsede grænsen til Schweiz, herefter tog jeg over, indtil vi stoppede for at få lidt aftensmad. Derefter gik der et par timer inden han blev træt. 1 time senere blev jeg træt. Men inden længe blev Allan blev træt af at sove i bilen og kørte de resterende 4-5 timer af turen hjem på et koffeinboost af Red Bull. Af gener efter løbet kan der konstateres sovende dele af hænder og fødder. Men her en måned efter er der kun lidt tilbage i højre.

Af: Claus Christensen